

DIUMENGE III D'ADVENT (A)
Homilia del P. Jordi-Agustí Piqué, monjo de Montserrat
16 de desembre de 2007
Is 35, 1-6a. 10 // Jm 5, 7-10 // Mt 11, 2-11

Benvolguts germans i germanes en Crist:

Quina alegria respira la profecia d'Isaïes que hem sentit com a primera lectura. La terra esclata en una simfonia de llum i de vida davant la manifestació del Senyor. La justícia de Déu restitueix nova força als cansats, als afeixugats, als qui flauegen o vacil·len en l'espera. Aquesta apocalipsis/revelació re-equilibra la natura. Per allà on passa el Poble que retorna de l'exili, el desert floreix amb la glòria i l'esplendor del Líban i el Carmel. El qui era coix, ara salta; el qui era sord, ara hi sent; i els cecs hi veuen i els muts criden de goig. Per al profeta l'espera confiada s'ha de concretar en fets, en història concreta i en actes concrets. Perquè el que ara es desert «serà camí dels qui el Senyor haurà rescatat. [...] arribaran la felicitat i l'alegria, fugiran els planys i la tristesa» (Is 35, 9b. 10b).

En el mateix sentit, Jaume, a la segona lectura, exhorta a la paciència, a l'espera pacient, posant com a model els profetes que esperaren fins i tot enmig de moltes proves i sofriments. La fe en l'únic Déu s'ha de traduir en actituds que mostrin la fecunditat de l'espera en la vinguda del Senyor. L'espera no pot ser inactiva, ha d'amarar la vida i la realitat.

A l'Evangeli, la pregunta de Joan Baptista, el profeta que és a la presó, és punyent: ets tu el qui ha de venir o n'hem d'*esperar un altre*? La resposta és clara: allò que anunciaven i prefiguraven els profetes ara troba acompliment. La justícia de Déu troba acompliment en Jesús que passa pel desert de cada home i cada dona. Per allà on passa Jesús, els cecs hi veuen, i els morts ressusciten.

Totes tres lectures, germans i germanes, troben una ubicació comú: l'espera i el desert.

El desert és el lloc del no-res, del sense sentit, del sofriment, de l'imprevist; però també és el lloc de la confiança sense límit. Només el pas de Déu, dóna sentit a aquest desert, a aquesta espera.

El nostre temps és per a nosaltres, per al nostre món, un lloc que s'assembla més al desert que no pas al jardí de la justícia. El nostre temps, es temps de desert, és temps d'espera.

En aquest desert l'alegria que ens fa cantar la litúrgia, no és una cosa artificial, encara que pugi causar perplexitat si un obre els ulls a la realitat que ens envolta. És, sens dubte, temps d'espera. No és temps ni d'evasió ni de lamentació. És temps d'alegria, perquè el nostre desert, el comú i el de cadascú, és – els cristians ho creiem fermament –, temps i espai de Déu.

Nosaltres podríem re-formular així la pregunta de Joan: ets tu Jesús el qui ens revela el rostre del Déu que restableix tota justícia? El nostre món, la nostra cultura, sempre n'esperen "*un altre*": un altre salvador, un altre heroi, un altre *star*, un altre polític o una altra moda. També en el nostre interior experimentem aquest neguit. La nostra espera

sovint esdevé incertesa. Ets tu, Jesús, el qui ha de venir? En qui pot esperar el qui no et coneix, el qui et rebutja, el qui no troba el teu rostre per culpa de la nostra tebiesa com a cristians?

Nosaltres, germans i germanes, sense cap pretensió de falsa seguretat, sabem que "l'esperat de les nacions" és Jesús, el Crist. En ell s'acompleix l'espera d'Israel. En Ell, en Jesús, s'acompleix la justícia de Déu. Ell que era Déu, es va fer un com nosaltres; Ell que va esperar contra tota esperança aconsegueix tota expectativa. Però com *dir*, com proclamar el seu nom enmig dels nostres deserts, enmig de tant orgull autosuficient, enmig de l'odi, enmig de la desconfiança, del dubte, del dolor, del desencís?

Només quan compartim els dolors, les penes i les petites alegries del nostre pròxim, sabem que Jesús és el nostre Déu, el Déu amb nosaltres. Només aleshores pot ser Advent; només aleshores el nostre temps serà curull de justícia i d'amor. Serà el temps que farà escloure el cel i deixarà caure la rosada de la justícia i el bé de la pau. No és una quimera ni només un desig bonic: és l'*ara* del nostre *avui* que només en Jesucrist troba tot el sentit i que fa fructífera la nostra esperança.

Avui la litúrgia ens anticipa l'autèntica alegria del Nadal. El nostre altar guarnit amb flors, música, colors i encens, és icona del Crist que passa enmig nostre i fa florir el desert. Tan sols si obrim el cor, com ho fa un infant, no per lamentar-nos dels mals del nostre temps, sinó per exultar de joia davant del Déu que és amb nosaltres, comprendrem que en Crist culmina la història i aquesta es converteix en història de salvació per a cada ésser humà. Aleshores nosaltres també serem *Advent* i farem reflorir el desert.

Germans i germanes, amb alegria santa lloem el Crist, Senyor del temps i de la nostra petita història, que ens ve a trobar en cada esdeveniment i en cada persona, en cada eucaristia, Ell encarnat per obra de l'Esperit Sant, disegni d'amor del Pare, Déu amb nosaltres, pels segles dels segles. Amén.